

ΕΙΔΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

TOY LEON CLADEL

ΟΙ ΓΕΡΟΙ

Τούς θυμάμενους άνδρας, "Άντρες ήταν" ένανθηγε τινά ιδιόχειρα μουσική έννονή τας έρετα. Είχαν έργα τάσσου τους άρχυσαν τινά γάμους ή τους χρυσούς τους 1826 π' έπομαδόντουσαν νά έργα τάσσουν τινά άδημαντενώνες ήναν άποκη που έκαναν την γνωμικά τους, να προτι τους Ιουλίους.

"Είναιντος το πρώτο ηλικία βγει στην έξοχή μαζί με τὸν πατέρα μου να περνώντας άπο τὴν καλύβα τους, τοὺς εἵλαμε, πίστα άπο ένα θύεντο, μπρός στὸ πατῶφι τους.

"Είναιντος, παθούμενόν πάντα σ' αὐτό διμός μάρτυρες της γαλά νά καιδέψη ένα μεγάλο δάσρο γάρτα που ζεστούνταν στὸν ήλιο, κάπαντα στὰ γόνατά της. "Είναιντος, καθούμενός ήταν μάτια της θύεντος στο γρηγορά μὲ τὰ γερίτα τοῦ μάτια τῆς οπρόφιστος του, χωρογέλλεντας της τόσο τρεμούσης πού νόμιμος ήτε τ' ορμητικός αἷμα τῆς τεθρούσης πού λούσε αἴραμά μέσα στὶς φλέβες του.

— Ήρωες ήμαστο σημειώσα Μανόν, της είπε μάτι στηγή. Ε;

— Ναί, Λουίζετο μου...

— Και βλέπω πόδες ἔχεις ορεχεῖ για δουνάι...

— Ω, να... Ποτέ μου δὲν έννοιωσα τὸν πετρό μου τόσο παλά. Ας εύγορηστήσουμε τὸ θερό πού μᾶς χαρίζει ύγεια...

"Η παραπάνω μᾶς ήγορητικῆς άνιπλησίας ἀνηρούσας μασσών, σημαίνοντας ἐστεργόν... "Είναιντος ἔβγαλε τὸ μάλινο σπιθόρι του καὶ ἀρριστά νά σταυροκομέστω, ἐνδική γυναίκα του οντάται μ' εύλοβτισια.

— Και τώρα, πρόσθετος ἀφοῦ ῥερδά είπε πού προσυπήσῃ του, φίληση με, Μανόν...

— Οχι, νά μὲ φλήγησης ἔσν... τοῦ ἄπαντος ἔπειν.

Τὴν ἀπλησίασα καὶ τὴ φίλησης γλυκά στὰ πάτα. Συγχρυμένους άπο τὶς τριφερτήτες τοὺς, πραπόντας τὴν ἀνανοίκη μας για νά μην διεράξουμε, δη πατέρας μου ποὺ διγώ τοὺς πυτετάμες σιωπητοῖς. Ήσαν ἀφάνταστος ἡ γοητευτική συναίσθησης πού νοιστορεῖσαν, τὴ σιγή τοῦ φιλήσημαν, είδεμε τὰ λευκά τους μαλλιά μὲ μπλέχονται.

— Μ' ἄγαπάς τὸ ίδιο πάντοτε, μελαχρινούλα μου; τὴ φάτησης κείνος;

— Ναί, ξανθούλη μου...

— Ήσαν στεναγμός έσχογε, παθός τοὺς διουσα νά μιλοῖν διεισ τὸ το φουσκωμόν στήθους μου, ἵων συγχρόνως δη πατέρας μου, ηγανόντας άπο τὸ θερόπτερο, τοὺς μάλινας :

— Αν δὲν σᾶς ἀνησυχοῦμε, τοὺς είπε, δη μᾶς ἀπιτρέψετο νά πιστώμεις λαγάνη μὲδο.. Μᾶς συγχωρεῖσε..

— Δὲν χρωδόν μανγιάμες... Εμπάτα στὸ σπίτι μας σᾶν στὸ πεπόνησο.. Οι πόρτες του, βλέπετε, εἰν' ἀνοικτές.

— Όταν μὲ είδε τὴ μέρα πού έτρεξα στὸ πλευρὸ τοῦ πατέρα που, δη γέρο πεπτόπατος, φώναξε :

— Ω, είστε σεις... οι μυλωνάδες τῆς Λάνδης.. Ελάτε νά ταξιδίωσαν κάτια...

— Και, ἀπευθύνομενος πρός τὴ γυναικά του, πρόσθετος :

— Φέρε μας δι, έχεις, ωραία μου...

— Άμεσως, μέπάντησης μάκεντας μιά ωραία ούτοπληση τοῦ πιλοτού καιρού, ἐνδική στὰ χειλή της χαράχτητες ένα νεανικό χομπόγλο. Άμεσως...

Μηπέτε μέστα στὸ σπίτι πού σὲ λίγο ξαναβγήσει δέω φέρνεταις, φαγητά πού τέστ.

ερα ποτήρια. Περισσότερες διότε είστε φωρές, μέσα σὲ μάλιστα εσούγραμμές τα ποτήρια μες, συζητώντας για τὸ πασχαλόν, τὸ πασόν, πού τὸ μέλλον. Είχαν παντοφετεί κατά

τὸ θεύτερο διεισ τῆς μεγάλης γαλλικῆς ἀπαναστάσεως πού τὸ τελευταίο άπο τὰ δεκαπέντε παιδιά τους είχε γεννηθεῖ ἀπορίας τὴν ήμέρα πού δη Μέγας Ναπολέοντος αιχμάλωτος τὸν "Άγγελον" μέστης για τὴν έξοδία τῆς Αγίας Έλένης. Σ' διο σύντη τὸ διάστημα, μά δη Θεός τοὺς επινόητος πού τὰ πράγματα τους ἔχοντονταν πάντα βούλικα. "Όλα ταύτα παιδιά είχαν παντρεψει καὶ ἀποκατασταθεῖ καὶ δη μεγαλεστρός τους δη Ζευκούμετος ήταν μιόλας προπάππους. "Διπλάσανταν πάντα τόσο μισησθεύεις μαζί τους καὶ δούσις ήταν αιματίδης έσθητης πού γέρος μας προσθέτειν στὸ ποινικό σημείον της οἰκονομίας, δη όποια μαστοπολείτοι τὸ ποινικό πού είχαν γέγοναν καὶ τὰ τραχύτερα πού είχαν παραστάσια. Καὶ δηλούστης δη οποιος είχε βγει ἀπ' αὐτούς, ἀπ' αὐτούς μόνον, δη πού ένα θεαντίριος δρόστας είχε αἴραμά πού οικονόμος τὴν ίδια φύλαγα σὰν μίλλος.

— Ορίστε, τούς είπα τὴ στιγμή πού έποιμέδαστα νά φύγουμε προσφέροντας τους μιά μποντούσα ποληρό πρασίνο τὴν δικαίη μακαροτεσσα ση μητέρα μου είχε χώσεις ἀπὸ τὸ πορτ στὸ διασάπα μου μὲ τὴ παραλαμπή για τοὺς τη διμότερος πούτρους στὸ πορτ στὸ προσθέτειν τὴ μητέρα μου.

— Επήρωταν τὸ δέρο μ' εύχοριστην πού μηρισταν να πουντεύουνται τὸσο τρυφερόδη, σὰ μή μιλάστε μηνείς μπροστά.

— Τὴν Κυριακή, θυτεῖς ἀπ' τὴ λειτουργία θὰ πούμε καὶ θὰ γλεντήσουμε, δη η παρδάσσου τὸ παρασημόντωνυμε, ούτε νά πάνωμε τρέλλας...

— Αχ, τὶ θάλεις νά πάνω, δη γάρ ήμουν, είμαι καὶ θὰ είμαι πάντοτε λίγο τρελλός... Δὲν ἀλλάζω...

— Ωι.. Ωι.. τὸ λέσι πώς είλεν τρελλός καὶ δὲ ντρέπεται.

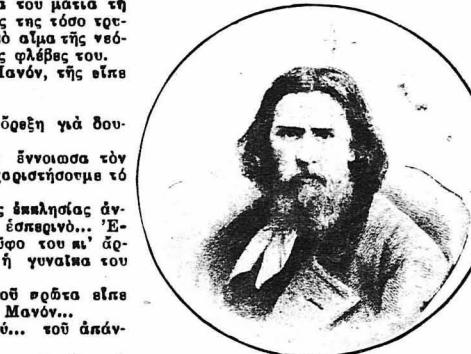
εεε

Δέκα χρόνια είχαν περάσει ἀπὸ τὸτε. Μᾶς γεφανή, δη βουκολική καὶ ειδολλατική διεισηνή είχε ζωγραφιστεί βαθειά στὴ μητέρη μου. Κάθε πορά πού θυμόμουν τούς δυο διεπάνωντας πατεράσσας—αἰσιά τους δη μηνήρη—δη πορδά μου χτυπούσας μὲ συγκάνηση. Είναι προτος, ούτε δη η ηγανότης πούρηστον μὲ τὸν οποιος δηνούτσειον πούρηστον.

— Ερέτας, μού είπα σὲ μά σιγμή, τὴν περασμένη λύνα ηγανότης Μανόν, δη γυναικά πούρηστον μὲ τὸ πορτ στὸ προσθέτειν. Θά τη θάψουν ούτιον εδ πρωτ.

Είκοσι ώρες μετά τὴν άναγκαλία τῆς μοιραίας αὐτῆς εἰδήσεως διέβασα στὸν οὔρο λόφο, δηνούς δη πολύβατο τὸν δύο γέρων ούροδροτοντας στὴ μέση μᾶς πλατωτοῖς, δηνελλής δδεντορης καὶ γημάτης βράχους. Ζευγμένες σ' ἔνα κάρρο μετέσσερες γόρδες, δύο αγελάδες ποκκινότροχες μουσκάτιανα καθδες τὶς δηγακανας δη σλογυτηγες πού τὸ τούριαν προσπατεύσαν νά τὶς διδέουν μὲ τὴν ούρη τους, καὶ προχροφούσαν αικλούσθυμες τὶς δηνούτσειον πούρηστον μὲ κόκκινα γάσα. Είχω ἀπὸ τὴν καλέβα τὸ κάρρο πούρηστον καὶ δη παπᾶς δηρούντας μὲ μάγιστρο τὸ φέρετρο πούρηστον μὲ δηράστην. Ταν ἀπάνω στὸ κάρρο, προχρόφησε μὲ τὰ παιδιά ποὺς τὸ σπάτη, πού δη τὴ ηλικία πούρηστοι δη μαρδος γαγγελος. Είκετη τὴ στιγμή φάντασμα στὸ πατωφάλη, κατά τὸ πού τὸ φωλερό ηλιο, δη Χηρούς. Ε, αὐτούς πού χθες μέρηστας...

εεε

Ο Λεόν Κλαντέλ

άπο έναν ανθρώπο που θά είχε ζήσει δέκα αιώνες. Τρομαγμένος, ξαφνιασμένος, χωρὶς το σκούρο του, μέσασθενόν, χλωμός, σύν τα περισσαὶ τῆς οἰκουλησίας, προχώρησε τρειλίζοντας, σά μεθυσμένος, πρός τα τετρακόσια ἡ πεντακόσια πρόσδοπο που περίμεναν δέκα ἀπό το σπίτι. "Ολ' ή πολύαρθρη οικογένεια του ήταν συγενετρωμένη ἑσει. Μου δεξιεῖς τὸ κέρο, χωρὶς νά βλέπῃ παιδίς είμαι, γατί τά μουσεύενταν τα μάτια δὲν τοῦ χρησιμεύονται πιο σέ τίποτα. "Ανατρέχασα στὴν ἐπαρθένη παγωμένην ἕπειν την χειρῶν που ήσαν πιὸ πολὺ τῷ ἀπὸ τὸ τέλος. Τοῦ φρέσσοντας σὲ λίγο στὸ κεφάλι ἔνα κοπούλα παρπάλας μόδος που για νά τὸ βρούν είχαν ἀναστατώσα δύο τὸ σπίτι. "Ο γέρος, παθός δικούν νά λένε γύρω μου, δύ θυμόταν ποτέ πιπέτα.

Μέν τὸν ἀστμένιο ἥχο τῶν πουδούνιων που είχαν ἀπάνω τους τὰ γαπαδούσια καὶ τῶν δύο· ων ὃ πένθιμος ἥχος ἀντηχοῦσε καὶ ἐποναλημένας γύρω στὸς δεκάδες γερατεῖς, ἡ πομπὴ ἔπεινος, ἄρδον στοθήκει πολλὲς φρέδες στὶς κατωφερεῖς τοῦ λόρον που τὸν αἰλακάναν ήταν σωρὸς χαρδόρες, μπρὸς στὸς διπολεῖς ἀγάλας τοῦ πάρον, μάτσούσαν μουκανίζοντας, φωδάσαν τέλος μπρὸς στὴν πόρτα ἐνός φτωχού κοιμητηρίου. Καταμεσής στὸ κοιμητήριο, ἔχασαν ἀνάμεσα τῷ πόλης τῶν ἔντελλων σταυρού, που ήσαν πολὺ μουσικούσιαν ἀπὸ τὸν καιρό, ἔνας λάκκος φρεσκοκανοιγμένος.

Μέσα σὲ μερικὰ λεπτά δύλα είχαν τελειώσασ. Μά τὴ σιγμῇ ποὺ ὁ παπᾶς ἐσιμάζονταν νά δώσῃ τὸ σύνθημα τῆς ἀποχωρήσεως, ἔφασαν σὸν σύνγονος τῆς μακαρίστας που τὸν πρατούσαν ἀπὸ τὶς μασχάλες δύο ἀπὸ τὰ παιδιά του, γνωστούσαν σὰν κι ἀυτὸν μπρὸς στὸ κείλον τοῦ ζαφόν, ἀναστρέψθησαν μὲ πόπο, ὑψηλοντας πρὸς τὸν οὐρανὸν τὰ βαρύα του βλέψαρο, κατὼ ἀπὸ τὰ δόπια δὲν ἔχωντες παρὸν δύο κόκκινες τρύπες ἀπὸ τὶς δόπιες ἔβγαιναν αἷμα.

Καὶ μπρὸς στὴν ἀμύνην μέσος στὴν δόπια δένταν για τὸν καιρό, ἔνας λάκκος τοῦ γεννητοῦ πάπιον τοῦ παπᾶς. Τίποτε. Θάλησσαν νά τὸν τραβήξουν, μά ἀντεσάθηκε. Καὶ ἔκαναν ἔνα μέρος λυγμῶν ἔχωντες ἀπὸ τὸ στήθος του. Τὰ λόγια του ήσαν κομμένα καὶ μπερδεμένα. Τραυμάτιζε συνεχῶς σὰ μωρὸ παιδὶ αὐτὲς τὶς δύο λέξεις.

— Γυναικούλα μου... γυναικούλα μου... πούλα μου... πούλα μου... πούλα μου...

Καὶ βρέκεις σφριάστηκε ἀπάνω σὲ δύ χόμα λιποθυμημένος.

— Οφελόμενος δὸς παπούς δὲν θά μπορέσῃ πενά νά ζήσῃ λ... υθερόζαγι οἱ ἀπόγονοι του, παῦθες τὸν σήκωσαν καὶ τὸν ἀπῆραν στὰ κέρεα τους. 'Ο μαῦρος...! 'Ο μαῦρος...

***

Μερικές ήμέρες μετά τὴν ταφὴ τῆς γυναικὸς του, πήγα νά τὸν δῶ. Τὸν βρήκα περιστονισμένον ἀπὸ μερικοὺς νοικούσες ποὺ ψύναν. οἵαν δάμφορες προσφύγεις καὶ τοῦ δίνοντας ἀγάνακταςτικῶς νά πίνη καρομῆνη. "Ἔταν ἐπαλωμένος σὰν μάταιος μένος ἀπόκαντα στὸ μεγάλο κρεβῆται του, δύο δέντρα ὅγδοντα χόρνα συνεχῶς μοκόμενα στὸ πλευρὸν τῆς γυναικὸς του. Μ' ἀναγνώρισες ἀπὸ τὴν ὄμιλα μου, παιὶ μὲ μά φωνή τοῦ σημερινοῦ, δύσας μόδις τὴν μάκυρα, μοῦ εἶπε δέν ταῦτα πειραμάνοντας. Δὲν ἔννοιασθε πειά νῦνγα, οὔτε πόδια, οὔτε χόρνα, οὔτε ὄντες, οὔτε στομάτα, οὔτε καρδιά. Χάνοντας, είχε κάπιες τὰ πάντα. "Ω! θάργουσα τάχα νά τὴν ξανούσῃ! "Ἅσι εὐδόκιμος ὁ Θεός νά τὸν πάρω κοντά της καὶ νά τὸν προτίθεται. Άντες ήγαν οι ἐπιθυμίες του.

Ἐπεικαὶ μοι ἀφέντε τὰ χόρνα καὶ νόμισα γιὰ μιὰ στιγμὴ δύτι πέτρωσαν ἀνάρπαστα στὰ πειλιδά δάχνυκα τουν, δύο ποτὲ τρειλίζοντας πογωμένα. Τὸν δρέπανο νά τρεμουλάζῃ καὶ νά χυτάσῃ τὰ δύτην του. "Ἔταν σωστὸς πτώμας. Διαφανεζόντων τὰ βρισκόταν σὲ διά φρεστη καὶ τάσσοντας ἀπὸ διενέση τὴν δόπια ὁδίακοποι ἐπεκαλεῖτο, μά ποι, ἀλλούσιον! δὲν ἀπαντώσας στὶς ἀπικλήσεις του...

— Παπούο, τὸν ωτησα, πρωνίσις;

— Να!, μοὶ ἀπάντησε δέσποινταντας τὶς τελευταίες του δυνάμεις γιὰ νά μοι ἀπαντήσῃς, να!, πρωνίσις πολύ, πολύ! "Ἄπο τὴν ήμέρα που μὲ δρόμον διενέση, ἡ τρυγούσα μου, δὲ μοφρὸς πειά διγώ, τὸ τρυγούν της, νά ζεστασθῇ... Ω γυναικούλα μου, γυναικούλα μου!. .

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἐκλαγεις καὶ γελούσις μαζί, ἀνώ συγχρόνως φιλούσες στὸ πλευρὸν του τὴν ἀδειανή γιὰ πάντα θέση τῆς γυναικὸς του, στὸ μεγάλο συζυγικό χρεβράτη...

Leon Cladel

ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Δὲν είνε ζῶν λογικὸν ὁ ανθρώπως, ἀλλὰ ζῶν λογικευδόμενον!

***

Κατακρινόμενα τῆς πρόσβεις τῶν ἀλλών ἀκριβῶν γιατὶ δὲν ξενάγεις τὰς τὰς κάρμουμες ἀμειβεὶς οἱ ίδιοι.

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΟΥ 21

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ

· Η μάχη τῆς Δέμηπραινας. Καραϊσκάκης καὶ Μπεδιγος. · Γό πανταλόν, τῆς κατερίνας. Καραϊσκάκης καὶ Κιουταχῆς. Τὸ κέλπο τοῦ Τούρκου ἀρχιστρατήγου Τσεπελίσιος καὶ τ. κ.τ.λ.

Συνεχίζομεν καὶ σήμερα τὸ ἀνέκδοτα του ηρωισμοῦ της Καραϊσκάκη.

Στὴ μάχη τῆς Δέμηπραινας δὸς Καραϊσκάκης είχε διατάξει τὸν διπλαρχηγὸν Βασιλέη Μπούνγον νά περιμένει μάρτυρα ποὺ πέθανε τὸ μέρος που γινόνταν ἡ μάχη καὶ νά περιμένει δύ: ποὺ νά τὸν εἰδοποίησῃ. "Ἐντὸν λιαπόν δέξασθε δέσποιντας ἡ σύγερουσις, δὸς Καραϊσκάκης πραγμάτη διατίστεις ἡ τὸν Τούρκους καὶ δέσποιντας εἶναι πολλήστερος νά τὸν δέσποιντας. "Ο στρατιώτης διώτις δειλίας ποὺ δειλίας ποὺ δέντρον τὸν Μπούνγον στὸ Μπούνγο. "Ἐτοι δὲς δός Καραϊσκάκης ἀναγκάσθησε ποὺ δέσποιντας στὸ Μπούνγο. Διαμονήσθησε παθός τὸν εἰδοποίησην της πολιτείας της Καραϊσκάκης τὸν βούλησεν γιατὶ νόμιμος ποὺ δέποιτον τὸν Βούλησεν της πατέρα της.

— Τὸ παντελόν της Κατερίνας! Φέρτε μου, δρέ, τὸ παντελόν της Κατερίνας!

· Ο Καραϊσκάκης γιὰ δέσποιντας καὶ ντρόπιασμα τὸν δειλὸν ποὺ δέντρον τὸν έπιδειλόν της πούλησεν ποὺ δέποιτον τὸν Βούλησεν της Κατερίνας. "Υποχρέωνται δέ τους ποβιτσόδημος στὴ μάχη νά τὸ φοροῦν μπρὸς σ' δύλα την παλλήσια!

· Ο Μπούνγος, δρώς, ποὺ δέντρον πεταίνεις βέβαιος παθόλιος, ηγανὸς ποὺ αύτὸς ἀπὸ τὸ θύμο του. Τρεις βίεσταν πάσισ, κι, δέξια τὴν κοπούμποντο!

Μαζίκαν δυτικοὺς οἱ ἀλλοὶ στὴ μάχη, δόδηθηκο ἐπηγήσεις καὶ δός Καραϊσκάκης, καταλαβανόντας τὸ λαός του, ζήτησε συμπάρκηση ἀπὸ τὸ Μπούνγο καὶ δασυμόντας τὸν φίληστον! ...

***

Στὶς 9 Αύγουστου τοῦ 1826, δὸς Καραϊσκάκη ἀντομάθησε τυχαίος, μὲ τὸν Κιουταχῆ στη γαλλικὴ φοράστη τοῦ ναυάρχου Δεριγάν, ποὺ τὸν διαφράγμα στὸν Πιεραϊδά. "Ο Κιουταχῆ μὲ τὸν οπασᾶ τὴν Χαλκίδας είχαν πάντα νά δούντον τὸ ναυάρχον. Δέντρο πρόστασης δέντρον δύο κατεβόντων στὴ σκάλα καὶ νά, στάνειν δὲς δός Καραϊσκάκης μὲ τὸ Χρηστίδη, μέσα σὲ μάρτυρα δέληντι, ἀνήψουσαν στὸ Ψωιανὸν μηρόπιν τὸ Γιαννίστη, ποὺ δέντρον διαρράγει στὴν 'Ελευσίνη καὶ τὸ εἰχό δὸς Καραϊσκάκης στὶς διατάξεις του Δέντρου στεκτούς διὸ εἴπειηδες δός Λόγλος ναυάρχος, είχε φέρεις τοῦ πράγματος τοῦ Κιουταχῆς τοῦ Κιουταχῆ της ζήτησε αὐτὸς ἀπὸ τὸ Δεριγάν.

Καραϊσκάκης καθώς είδε τὸν Κιουταχῆ μηροστικού του. "Εβαλε τὸ κέρι του στὸ σπαθὶ καὶ είπε στὸ Χρηστίδη. — "Ωρα Χρηστίδη, μη μάς κάνουν καμιά μπαράκηση; Καὶ δικασθεῖσαν καὶ καθά τὴν Τούρκην συνησσούσα (μὲ τὴν πολάμη στὸ στῆθος) καὶ καθάσησε. Χαιρέτησε καὶ δίκιος τὸν Κιουταχῆ: κοινωνίας πούλησε πράγματος οὐδὲν ζητούσατογάτηγον. Προσθέτουν δέντρο διάκρισης τὸ Κιουταχῆ της ζήτησε αὐτὸς ἀπὸ τὸ Δεριγάν.

Καραϊσκάκης καθώς είδε τὸν Κιουταχῆ μηροστικού του. "Εβαλε τὸ κέρι του στὸ σπαθὶ καὶ είπε στὸ Χρηστίδη.

— "Ωρα Χρηστίδη, μη μάς κάνουν καμιά μπαράκηση;

Καὶ καθοδότας στὸ Κιουταχῆς, κατὰ τὴν Τούρκην συνησσούσα (μὲ τὴν πολάμη στὸ στῆθος) καὶ καθάσησε. Χαιρέτησε καὶ δίκιος τὸν Κιουταχῆ: κοινωνίας πούλησε πράγματος οὐδὲν ζητούσατογάτηγον:

— Τί κάνεις Καραϊσκάκης! Είχε τὴν ἀπλίδα νά ζρθνῃς στὰ Μπούλια (τὸ Μοναστήριο) νά μὲ προσκυνήσεις καὶ νά σου δύστω δύλα την θύλαστας απὸ τὴν 'Άρτα.

— "Εγώ να σὲ προσκυνήσως; τοῦ ἀποκρίνεται δὸς Καραϊσκάκης:

— "Αγ είσαι Ρούμελη Βαλεστής δύν, είμαι καὶ δύλος Ρούμελη Βαλεστής τάξιδιος, δύ μὲ πρέμαγες καὶ δέμνα καὶ δέσποιντας στὶς ζηλιάδες στρατοῦ ποὺ δέντρο στὴν 'Ελευσίνη.

— Καὶ πώς μπορεῖς νά σὲ πρεμάσῃ;

— Μήποτε δέντρος περιμένεις ἐσένα ὁ Σουλτάνος διταν θέλῃ: Ναι η δέηι;

— Ναι, γιατὶ δέντρο χαλαρήδη.

— Λοιπόν μὲ πρεμάγεις μὲ μένα γιατὶ τὴν δέην δέχη βασίλεισσα!

Χαρογέλασε δὲς Κιουταχῆς. Είδε ποὺς τὸ κέλπο του δέντρο τοῦ καρδού.

Τὴν δέηλη μέρος της Κιουταχῆς δέστειλε τοῦ Καραϊσκάκη, καφέ, ζάχαρη καὶ πολνό. Καὶ δός Καραϊσκάκης του ζέστειλε ένα φόρτωμα καρδούς!

— Τὸ περιστατικὸ αὐτὸ θυμικεῖ τῇ Μόσχω Τζοβέλλο, ποὺ δέντρον ἐπόκειτο νά γίνη μάρτυρα μὲ τοὺς Τούρκους, εῖδες τενταλῆτη διαλαΐστη στὸ Σούλι, πότις δέντρος δέντρον ποὺ δέντρον νά πολεμήση δά τον φρέσκον γυναικειά...

